

Chương Thứ Chín

ANH HÙNG KHÔNG QUÁ MỸ NHÂN QUAN

Ngao Tử Thanh nghiêng chặt hai hàm răng cố nén chịu những cơn đau quặn thắt toàn thân. Chàng nằm dài trên lưng ngựa mặc cho nó chạy đi đâu thì chạy. Không biết trải qua bao lâu, con ngựa mệt mỏi mới dừng lại.

Ngao Tử Thanh biết mình đã thoát ra khỏi phạm vi truy đuổi của đối phương. Chàng không còn chút sức lực nào bước xuống ngựa. Thật ra, nói chính xác hơn là tuột xuống khỏi lưng ngựa và vì không đủ khí lực, chàng lăn dài dưới đất!

Đầu óc chàng quay cuồng, tim đập gấp gáp như muốn nhảy khỏi lồng ngực chàng, cổ họng đau rát, khô khốc như đã vừa trải qua cơn đại hạn! Chàng cảm thấy vô cùng khó chịu, cố lăn ngửa người ra, trước mắt chàng là một lần sương dày che phủ vạn vật.

Nhìn thấy một tảng đá, chàng cố nhấc tấm thân nặng nề lên, ngồi tựa vào đó, thở ô ô. Chàng lại ho, cơn ho như muốn xé nát buồng phổi, chàng nôn ọe, trong mớ nhớt nháo chàng nôn ra có lẫn những sợi máu.

Chàng khê mở mắt ra, nhìn thẳng vào đám rừng cây rậm rạp, cất tiếng nhỏ như hơi thở, nói một mình:

Không ngờ Ngao Tử Thanh lại phải nằm ở đây, chết ở một nơi không có dấu chân người, không ai hay ai biết, không có ai nhỏ lệ thương xót...

Dừng một lát, chàng nở một nụ cười khổ não, lẩm bẩm tiếp:

Cũng hay, Diệc Hồng đã bỏ ra đi trước, bằng không... Nàng sẽ không chịu đựng nổi bi kịch này. Nàng không thể nào sống một mình trên thế giới này... À, nhưng ở thế giới bên kia, nàng đang chờ đón ta. Nghĩ lại thì thấy cái chết cũng chẳng có gì đáng sợ, có điều chết mà để cho các tên tiểu tốt ấy chứng kiến thì không cam lòng...

Chàng lại nở một nụ cười méo xệch. Khê cúi đầu xuống, nhìn lại tấm áo trắng đã hoàn toàn nhuộm đỏ, rách lỗ chỗ, đầu tóc rối bời bời, vết thương rỉ máu chi chít khắp người...

Gương mặt chàng tiều tụy, trắng bệch. Toàn thân chàng từ đầu đến chân, trông không có vẻ gì của một con người đang sống cả. Giống một tử thi, một ác quỷ hơn.

Ngao Tử Thanh cầm chiếc quỉ tiêu nơi tay, ve vuốt nó. Nét mặt chàng thật âm trầm, lẩm bẩm:

Người đã không phụ lòng ta, đã làm cho bọn tiểu tử Mai Lâm môn phải sợ

mất mặt! Không biết sau ta, ai sẽ nhặt được người. Người đừng để cho kẻ vô lương lợi dụng mình. Người có hiểu không, Quỷ Tiêu?

Chiếc tiêu này đã theo chàng hơn mười năm nay, đối với chàng nó như một vật có linh hồn, thậm chí là một bằng hữu thân thiết. Những lúc một mình, trong tâm trạng buồn chán, chàng thường đem nó ra và trò chuyện với nó. Và giờ đây chàng chuẩn bị nói những lời cuối cùng trước khi cùng nó vĩnh viễn chia xa.

Ngay lúc đó, Ngao Tử Thanh nghe thấy có tiếng vó ngựa gấp gáp từ xa truyền tới. Rất nhanh, tiếng vó, mỗi lúc một đến gần chàng hơn.

Ngao Tử Thanh nghe toàn thân mình lạnh toát, chàng chuẩn bị tinh thần để chiến đấu lần cuối cùng. Chàng muốn được tự do một mình trút hơi thở cuối cùng.

Ngao Tử Thanh mở bừng mắt ra trước mắt chàng tối đen, chàng nháy mắt mấy cái, đã nhìn thấy rõ ràng hơn. Một thốt ngựa trắng như tuyết phi nhanh đến gần...

Khi Ngao Tử Thanh và người cưỡi ngựa nhìn thấy nhau, gần như đồng thời cả hai buột miệng “á” lên một tiếng!

Một cảm giác dịu dàng, dễ chịu tràn vào tâm khảm Ngao Tử Thanh, sự cảnh giác gần như thường trực bên người Ngao Tử Thanh lập tức được hóa giải, chàng có cảm giác thật an lành!

Người trên ngựa chính là thiên kim tiểu thư của Thiết Hổ bang, Lý Mộng Hàn!

Lý Mộng Hàn như không tin vào mắt mình, ngựa chưa kịp dừng hẳn nàng đã phi thân tung xuống đất chạy nhanh đến bên Ngao Tử Thanh kêu khóc:

– Ngao... thiếu hiệp... người... thương thế của người...

Tâm thần Ngao Tử Thanh bị chấn động dữ dội một cảm giác mà trước đây chàng chưa hề cảm thấy. Chàng bỗng thấy sợ chết. Phải! Chàng không muốn chết chút nào, ít ra là trước mặt thiếu nữ tuyệt sắc này! Chàng muốn tiếp tục sống, một khát vọng sống mãnh liệt trào dâng trong lòng chàng!

Ngao tử Thanh cố mở to mắt nhưng một thoáng sau chàng nhắm mắt lại, nặng nề lắc đầu. Gắng gượng đè nén cảm xúc, chàng cất giọng yếu ớt nói:

– Lý cô nương, tại sao cô nương lại có mặt ở đây? Cô nương...

Bàn tay nóng ấm mềm như nhung vuốt lên má Ngao tử Thanh, đôi mắt nhòa lệ sầu thương nhìn chàng, vẻ đẹp của Lý Mộng Hàn làm tim Ngao Tử Thanh đau nhói!

Chàng cố nở một nụ cười, nói:

– Ta rất vui mừng, có một vị bằng hữu đến để tiễn đưa về cõi chết... Ít ra ta cũng không chết một cách tịch mịch...

Lệ thảm tuôn trào, Lý Mộng Hàn cất giọng thống thiết nói:

– Không... Người không thể chết... ta... ta cũng không muốn làm bằng hữu của người...

Một nét đau khổ hằn sâu bên khóe môi Ngao Tử Thanh, chàng cất giọng yếu ớt nói:

– Tại hạ... ở trong tình cảnh này... đâu còn xứng để làm bằng hữu của cô nương nữa... tại hạ lỡ lời... cô nương đừng trách...

Lệ tuôn như suối chảy, Lý Mộng Hàn lắc đầu, nói:

– Ta không muốn làm bằng hữu của người! Ta muốn làm... muốn làm phu nhân của người... kiếp này... kiếp sau... ngàn kiếp sau... Vì vậy người không thể chết, không thể vứt bỏ ta lại một mình trên thế gian này... người không có quyền làm như vậy...

Ngao Tử Thanh tròn mắt nhìn Lý Mộng Hàn, chờ khi lời nói của nàng hoàn toàn bị tiếng nấc nghẹn chặn lại. Chàng mới gượng cười lắc đầu, nói:

– Cô nương nói chơi rồi...

Trong đôi mắt Lý Mộng Hàn phát ra hai luồng dị quang, khiến Ngao Tử Thanh giật mình im bật. Nàng im lặng nhìn Ngao Tử Thanh một lúc lâu rồi nắm lấy đôi bàn tay chàng, chậm rãi buông từng tiếng một:

– Người cho rằng ta đang nói chơi?

Toàn thân Ngao Tử Thanh co rúm lại một cái, chàng nhìn thần thái chân chất và thanh khiết của nàng, cất giọng thành khẩn nói:

– Lý cô nương, cô nương đẹp lắm, đẹp đến nỗi Hằng Nga ở nguyệt cung còn phải ghen tức... Cô nương như một đóa sen trắng đang chờ tỏa hương sắc... tấm lòng của cô nương cũng thuần khiết như sắc trắng hoa sen...

Lý Mộng Hàn đưa tay lau nước mắt đọng trên má, nàng nhẹ nhàng nói:

– Ta không muốn nghe những lời đó, ta muốn biết tâm ý của người. Người có tình cảm với ta không?

Thật chậm rãi, như cố sức lắm Ngao Tử Thanh mới nói được:

– Cô nương là người tốt nhất trong những nữ nhân mà tại hạ quen biết, tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh...

Lý Mộng Hàn ngưng mục nhìn Ngao Tử Thanh chậm rãi nói:

– Người tốt nhất trong những nữ nhân mà người quen biết? Vậy ra Ngao thiếu hiệp đã có ý trung nhân rồi?

Gương mặt tiêu tụy của Ngao Tử Thanh lại co giật một cách đau khổ:

– Không sai! Ta có, đã từng có một ý trung nhân, nhưng nàng đã đi xa rồi ra đi vĩnh viễn...

Lý Mộng Hàn tròn mắt nhìn Ngao Tử Thanh, một lát sau, nàng lại khóc lớn

nói:

– Hãy để cho ta thay thế nàng, thay thế vào chỗ ý trung nhân mà người đã mất! Có được không Ngao thiếu hiệp?

Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài, giọng chàng vô lực, nói:

– Ngao Tử Thanh này có cái may mắn được cô nương hạ cố... Nhưng Ngao Tử Thanh lại không có phúc để hưởng... mạng của tại hạ chỉ còn trong chốc lát... đừng để tâm tư của cô nương lãng phí vì tại hạ... với tư sắc của cô nương...

Lý Mộng Hàn hai tay ôm mặt, đôi vai nàng run bần bật, nói qua tiếng nấc:

– Ta không cần! Ta không muốn nghe tất cả những điều đó! Ta mặc kệ người còn sống được bao lâu nữa ta chỉ muốn nghe lời nói xuất phát từ con tim của người! Người nói đi! Chỉ cần một lời nói của người...

Ngao Tử Thanh liếm đôi môi nứt nẻ của mình, nói:

– Nếu quả thật có kiếp lại sinh thì... hãy để kiếp sau...

Lý Mộng Hàn vội nắm lấy đôi bàn tay của Ngao Tử Thanh lắc lắc lắc để, nói:

– Đừng nói đến kiếp lai sinh trong kiếp này. Ta muốn từ kiếp này trở đi, là ta phải như chim liền cánh cây liền cành... Còn người? Người hứa với ta đi! Hứa rằng bất kỳ đi đâu người cũng mang ta theo, kể cả đi khỏi thế gian này...

Ngao Tử Thanh nghe đau đớn tột bậc, nỗi đau này lấn át tất cả những sự đau thể xác đang hiện diện trên người chàng. Chàng nhắm mắt lại, một lát sau mở mắt ra, trước mắt chàng một màu sương dày đặc, chàng thở dài, ảo não nói:

– Đừng dại như vậy...

Lý Mộng Hàn đưa gương mặt nhòa nhoẹt lệ tới trước mặt Ngao Tử Thanh, giọng thì thiết nói:

– Cho dù làm như vậy là ngu dại, ta cũng sẽ làm tới cùng. Bất cứ thế nào người cũng phải sống, ta muốn người phải sống, trừ phi... trừ phi người muốn ta chết theo người!

Ngao Tử Thanh nghe xót xa, cảm giác đặc biệt này, có thể nào trong mai mười năm cuộc đời mình chàng chưa hề nếm trải. Từ sâu thẳm trong tiềm thức mình, chàng lại thiết tha muốn được sống. Nhưng...

Chàng cố gượng cười nói:

– Tại hạ là người... không phải là thần... tại hạ không quyết định được sự sống chết của mình. Bằng không tại hạ đâu để gì buông xuôi chịu chết... tại hạ không bao giờ muốn phải rời xa cô nương...

Lý Mộng Hàn lại nức nở giọng nàng nghẹn ngào:

– Được! Người đã không muốn để xa ta thì người cũng không thể chết! Ta sẽ tìm danh y, sẽ trị khỏi thương thế của người. Người yên tâm, người sẽ không bao

giờ chết, không bao giờ! Ta không để cho người phải rời xa ta nửa bước kể từ bây giờ!

Từng giọt nước mắt nóng ấm của nàng rơi trên mặt Ngao Tử Thanh, nhưng chàng lại nghe như những giọt băng rơi trên lòng mình.

Cố nuốt nước bọt, Ngao Tử Thanh chậm rãi nói:

– Tại hạ đã trúng phải độc dược độc môn của Hạ Phục... lại còn bị vô số kiếm thương, đao thương của Mai Lâm môn... Lúc này... độc tính đã phát tác... mạng của tại hạ... không giữ nổi nữa...

Trong đôi mắt tuyệt mỹ của Lý Mộng Hàn lóe lên những tia hung quang nàng cắn phẫn nói:

– Cũng lại là Mai Lâm môn? Tại sao chúng lại đối đãi với người như vậy? Ngao thiếu hiệp... Thiết Hổ bang đã bị tàn phá... phụ thân cùng đại ca... đã bị bắt đi rồi...

Ngao Tử Thanh kinh hãi, chàng hơi nhòe dấy, nhưng rồi lại ngã trở xuống vừa thở dốc, vừa kêu lên:

– Mới có mấy ngày... Lý cô nương thứ cho tại hạ tội vô lễ. Thiết Hổ bang sao lại kém cỏi đến để phải chịu cảnh như vậy?

Nước mắt lại tuông trào, Lý Mộng Hàn nức nở nói:

– Sau khi người bỏ đi, đêm hôm sau thì Thiết Hổ bang bị tập kích, chúng tấn công nhanh đến nỗi người của Thiết Hổ bang trở tay không kịp. Quách, Hách nhị vị sư thúc thì đã chết dưới tay người... Phụ thân và đại ca...

Ngao Tử Thanh thở dài lắc đầu nói:

– Tại hạ hiểu rồi! Lý cô nương, tại hạ thật sự hối tiếc... Quý bang gặp phải cảnh ngộ ngày hôm nay, tại hạ cũng ít nhiều phải chịu một phần trách nhiệm... Đáng tiếc, tại hạ không có cách nào...

Nói đến đây, trong mắt chàng đột ngột bùng lên những tia sát quang, cất giọng phẫn hận nói:

– Bọn chuột Mai Lâm môn này! Coi như các người may mắn! Nếu Ngao Tử Thanh này mà còn sống thì các người nhất định phải bị tận diệt!

Cơ giận bùng phát, làm các vết thương bị chấn động, đau nhức đến thấu tận xương tủy. Những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu xuất hiện trên trán, trên mặt chàng.

Ngao Tử Thanh nhắm mắt lại, chờ cho cơn đau tạm lắng xuống, chàng mở mắt ra, nói:

– Có phải Lý cô nương ra đi lần này... là để tìm tại hạ... cứu lệnh tôn và lệnh huynh không?

Nỗi tuyệt vọng làm cho gương mặt tuyệt mỹ của Lý Mộng Hàn biến thành màu tro lạnh, nàng khẽ gật đầu nói:

– Đúng vậy! Trong thế gian này ngoài Ngao thiếu hiệp ra, ta không còn biết phải nhờ ai nữa. Nếu Ngao thiếu hiệp chết ta cũng chết, ta không còn ai để nương tựa.

Ngao Tử Thanh thở dài, nói:

– Tại hạ... chỉ sợ rằng tại hạ lại phụ lòng cô nương...

Lý Mộng Hàn nhìn chăm chú vào mắt Ngao Tử Thanh, cánh mũi nhỏ nhẩn của nàng khẽ phập phồng:

– Từ khi nhìn thấy người lần đầu tiên, ta đã có quyết định kiếp này, ngoài người ra, ta sẽ không nhìn thấy một nam nhân nào khác. Dù người có biến thành tro bụi ta cũng nhất định phải theo sát bên người!

Ngao Tử Thanh lắc đầu, giọng trầm trầm nói:

– Đáng tiếc là chúng ta gặp nhau quá muộn. Đến giờ này ta mới biết. Ngao Tử Thanh này ở trong hạnh phúc mà không biết mình đang có phúc! Lý cô nương, tại hạ không mong muốn gì hơn, chỉ mong cô nương biết quý trọng tính mạng mình, đừng để Ngao Tử Thanh này phải mang niềm tiếc nuối xuống huỳnh tuyền.

Lý Mộng Hàn u oán nói:

– Nếu người không để ý gì đến ta, thì ta không thể miễn cưỡng được. Nhưng trái tim của ta sẽ mãi mãi chỉ dành cho một mình người. Bây giờ ta đã không còn nhà nữa, lòng ta chỉ còn có một mình người, ta không đi theo người thì đi đâu bây giờ?

Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Lý Mộng Hàn, nói:

– Lý cô nương! Lệnh tôn và lệnh huynh đang ở trong tay kẻ địch xin thứ cho tại hạ tội đường đột... Lẽ ra cô nương nên tìm phương cách cứu họ mới đúng... đâu thể vì một kẻ vũ phu như tại hạ... Cô nương làm như vậy chẳng phải vô tình biến tại hạ thành tội đồ sao?

Lý Mộng Hàn rơi lệ, giọng nghẹn ngào:

– Ta đành phải cầu mong cho phụ thân và đại ca tha thứ tội. Ta chỉ là một nữ nhân chân yếu tay mềm làm thế nào cứu được họ? Nếu không, ta đã không gấp rút đi tìm người như thế này... Hình như tất cả mọi việc đã được an bài như vậy...

Ngao Tử Thanh nghe mắt mình ươn ướt, chàng quay mặt đi để giấu đôi dòng lệ, nói:

– Trời thật bất công với cô nương...

Lý Mộng Hàn đưa tay áo lau nước mắt nói:

– Lần đầu tiên, khi mà hình bóng người lọt vào mắt ta, ta biết là giữa hai ta ta chỉ biết tới tương lai của người mà thôi. Bất kể là người đối xử với ta thế nào, ta cũng không trách người, người là chúa tể của ta, ta nguyện làm mọi sự cả vì người,

hi sinh tất cả, chỉ cần đôi ta không rời xa nhau...

Ngao Tử Thanh liếm đôi môi khô ráp của mình, đau khổ nói:

– Cô nương, như vậy thì thiệt thòi cho cô nương quá! Với phẩm đức tài mạo của cô nương, xứng đáng để sánh đôi với bất kỳ nam nhân nào trên thế gian này... Tại hạ chỉ là một kẻ võ phu... lại sắp phải lìa bỏ cõi trần...

Lý Mộng Hàn khóc lớn lắc đầu nói:

– Ta không cần biết người đang nghĩ gì, hay người sắp phải như thế nào ta chỉ đang trông chờ người hứa với ta... Người không thể chết, tuyệt đối không thể chết! Hãy dựa vào ý chí của bản thân mình mà tiếp tục sống! Hãy nghĩ đến ta! Nghĩ đến mối tình si của ta... Ngao thiếu hiệp, người sẽ có đủ dũng khí để chiến đấu với tử thần...

Gương mặt Ngao Tử Thanh thoáng hiện một thứ ánh sáng huyền hoặc, thứ ánh sáng ngời ngời khiến người ta không dám nhìn thẳng. Chàng cất giọng yếu ớt, nhưng còn rất rõ ràng nói:

Từng câu từng lời nói của cô nương sẽ mãi mãi khắc sâu vào tâm khảm của tại hạ. Dù sau này tại hạ có gặp được vị ý trung nhân đang chờ tại hạ ở bên kia thế giới, tại hạ vẫn nói với nàng rằng, trong tâm khảm của ta ngoài hình bóng của nàng ra, còn có một Lý Mộng Hàn nữa! Và phần ta giành cho hai nàng là hoàn toàn như nhau, không vì lý do kẻ đến trước người đến sau mà giữ phần hơn hay ít...

Nước mắt của Lý Mộng Hàn đã ướt đầm một khoảng áo trước ngực Ngao Tử Thanh nàng nói qua tiếng nức nở:

– Vậy thì hai chúng ta cùng đi đi gặp vị hồng nhan tri kỷ đã quá cố của chàng... Ba người chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau... chúng ta sẽ không bao giờ bị chia cách nữa.

Trong hốc mắt của Ngao Tử Thanh đã ngấn ngấn nước, chàng không thể khóc, cố nuốt tiếng nấc nghẹn vào lòng, nói:

– Cô nương còn trẻ, cô nương không cần phải làm như vậy...

Nói đến đó, chàng đau đớn đến gương mặt phải méo xệch đi, chàng không dám cử động, chàng sợ các vết thương lại ra máu, và như vậy cũng có nghĩa là phút cuối của đời chàng sẽ điểm...

Lý Mộng Hàn đã nhìn thấy được sự đau đớn đang dần xé Ngao Tử Thanh. Nàng im ngay tiếng khóc, kinh hoàng kêu lên:

– Ngao thiếu hiệp! Chàng đau lắm có phải không? Để thiếp đưa chàng đi tìm đại phu, à không! Thương thế của chàng nặng quá, không thể đi được! Hãy nằm im ở đây chờ thiếp, thiếp sẽ trở về ngay!

Ngao Tử Thanh nuốt khan mấy cái, như định nuốt hết những đau đớn của thương tật vào lòng, chàng kêu lên yếu ớt:

– Không cần! Thời gian dành cho hai ta không còn nhiều nữa, tại sao chúng ta không ở bên nhau cho đến phút cuối? Có được nàng ở bên cạnh là ta cảm thấy mãn nguyện rồi, nàng đừng bỏ ta mà đi!

Giọng nói chàng nghe tỉnh táo, rõ ràng mà thê thiết đến lạ lùng. Lý Mộng Hàn nghe mà đứt từng khúc ruột, nàng không khóc nữa, cất giọng dịu dàng nói:

– Thiếp không đi, thiếp sẽ ở lại bên chàng, cho đến khi...

Bỗng một cơn đau khủng khiếp phát lên tận óc. Ngao Tử Thanh cắn chặt môi để khỏi phải phát lên tiếng hét, toàn thân chàng co giật mồ hôi tuôn ra như suối, chàng không còn chống cự nổi nữa.

Lý Mộng Hàn cúi xuống sát mặt chàng nói:

– Chàng cảm thấy thế nào?

Đôi tròng mắt Ngao Tử Thanh sắp rớt ra bên ngoài, chàng cắn chặt môi mình đến bật máu, lục phủ ngũ tạng trong người chàng như đang nhúng vào một vạc dầu sôi, lại nghe như muôn ngàn trùng độc đang cắn xé... Toàn thân chàng nghe đau đớn như bị lăng trì...

Ngao Tử Thanh cảm thấy có người đang gọi tên chàng, tiếng gọi từ rất xa vọng về, nghe không rõ ràng, chàng định giơ tay chop, nhưng chàng chop vào hư không. Sau đó nữa, chàng hoàn toàn mất hết trí giác.

o O o